

то българско юначество азъ не се бъркамъ, то не е за насъ.

— Благодаримъ! рече Каракаченина:

— Кучийтъ сивъ съ Птичийтъ, славна двойка ще излѣзе. Дръжте се казапи и драгуни! Тѣ и ще ухапять, и ще клѣвнатъ, и съ вѣтара ще уловять, и изъ дупката ще извлѣкътъ; отъ тѣзи двѣ йка нѣма да избѣгашъ и нѣма да се скриешъ. Врѣме е за пхтъ. Съ магарето и съ Гавка ний не твърдѣ скоро ще довтасамо до киседжийскитѣ конѣ.

— Днесъ още до разсъзвание може да се намѣрятъ въ Марашката долина*) киседжийи и киседжийски конѣ — хората на Мансуръ-Оглу**) отдавна си почиватъ, но занаята не сж забравили — изведиждъ ще се дигнатъ. А ти, въйводо, задигни своитѣ людѣ отъ Черкешлий и Стралджа; тѣ сж храбри момчета, киседжийи, — и земи конѣ отъ Султанъ Герей, тѣ сж чистокръвни, киседжийски. Зимайте отъ мое име; той или нищо нѣма да узнае, или нищо нѣма да каже. Подиръ четири нена ще се съберемъ до Кжркъ-Клиссе, на края на боровата кория.

— Добрѣ — на питанието: Хигю-Оглу — да се отговаря — Кушу-Оглу. Пхтя ни е въ Катърханъ, а расправа та въ Ергени.

Като се обръщаше къмъ младий Каракачанинъ, той промълви: — Както виждашъ, милий комисарино, ний не спимъ. Съ кого искашъ да отидешъ? съ мене, или съ Дишлията? Ако ли не искашъ, не е ли по-добрѣ за тебе да тръгнешъ за Филибе? Ще поговоришъ тамъ съ комитетата и на връщане ще вземешъ паритѣ. Ний сме честни людѣ, което е наше, то е наше, а което е комитетско,

*) Марашката долина се намира въ Балкана, близо до Сливенъ, тя е плодonoсна и богата, населена е съ Мюсюмани и е извѣстна съ своитѣ киседжийи.

**) Мансуръ-Оглу, извѣстенъ хайдутинъ въ Сливенскій санджакъ, билъ уловенъ отъ казацитъ, сѣдѣлъ затворенъ въ окови десетъ години и послѣ билъ пуснатъ на свобода. Той се заселилъ въ Марашката долина, живѣе честно и се ползува съ уважение.